

Шишко.

М. Теофиловъ.

аричаха го Златко, ала ние, кой знае защо, го наричахме Шишко. Не че бѣше пѣлень, а ей тъй нà: имаше голѣма глава и широки плѣщи, а малки подвижни крака, тъй че когато бѣгаше, сѣкашъ се търкаляше топка — голѣма и сива топка, съ голѣми и живи очи, съ бѣло петно на челото, съ тѣсно износено палтенце, съ кжси панталонки, на краката си носѣше бащини си обуца.

Ала Шишко рѣдко бѣгаше. Той ходѣше обикновено бавно, съ ржцѣ въ джебоветѣ и отпусната надолу глава сѣкашъ му тежеше.

— Шишко, ей Шишко! — викаха му дѣцата — я вижъ кой наднича изъ прозореца!

Ала Шишко извие очи, погледне мрачно, изподъ вѣжди, и пакъ трѣгне напрѣдъ. А друженъ смѣхъ кипне около му.

И за какво мислѣше? Ние често го виждахме наведенъ надъ книгата си, безъ да обърне ни единъ листъ. Учеше се ни злѣ, ни добрѣ — учеше се срѣднѣ. Запомваше много скоро и не си даваше трудъ да чете урока си много, а сѣ пакъ го знаеше не по-лошо отъ срѣднитѣ. Само геометрията го драз-